

Roman Horňák

ANJELIK

ANJELIK
ROMAN HORŇÁK

2016

Žiadna vina o ktorej vie svedomie, nie je zabudnutá.
Stefan Zweig

POĎAKOVANIE

Veľké ĎAKUJEM, patrí všetkým tým, ktorí so mnou
spolupracovali...

Najbližším, ďakujem za ich trpezlivosť...

Ďakujem môjmu vydavateľovi Petrovi Hoferekovi a ďakujem
vydavateľstvu Elist s.r.o.

Ď A K U J E M vám, mojím čitateľom.
Ste mi oporou...

VENUJEM

Lilke a Dankovi, dvom skvelým súrodencom.

PROLÓG

„Óóó, šaty, utkanéé z jahodovej peny, hm... šaty, takéé si veľký svet dnes ceníí, k tým šatám hned' si dáme šminky a rúúúž, pohľad, čo patrí k dáme, ovládam už,“ nôtila Ivana Blažejová, spoločne s Marikou Gombitovou, ktorej hlas sa rozliehal Qashqaiom, vskutku šikovným crossoverom.

Ivana bola mladá, tridsaťročná baba, ktorá spolu s manželom Jarom vychovávala deväťročnú dcéru Natálku, žiačku tretieho ročníka.

Vrhla letmý pohľad na digitálny displej hodín.

11:58.

„No tááák,“ zahundrala, poškuľujúc po semafore. Práve signalizoval červenú, veľkú ako olúpaný melón.

Pred vyše dvadsiatimi minútami sa Natálke skončilo vyučovanie.

Dievčatko, ako obyčajne, čakalo na jedného z rodičov v priestore areálu školy. Za zlého počasia vo vestibule, počas slnečných dní vonku pred vchodom budovy. Sedela na jednej z lavičiek, súmerne rozložených oproti sebe.

Dnešný deň bol výnimočne teplý...

Konečne, pomyslela si v duchu, keď naskočila zelená. Z križovatky odbočila do nie príliš širokej ulice. O tomto čase

však bola preplnená autami, ktorými, rovnako ako ona, rodičia prišli vyzdvihnúť svoje ratolesti.

Deti boli všade. Jedny v sprievode, iné samy, o to však viac nedisciplinovanejšie. Motali sa krížom-krážom skrz cestu, vybiehali pred odstavených áut, štebotali ani také lastovičky.

Vodiči museli byť zvlášť opatrní, hoci pre mnohých aj takéto situácie neboli ničím iným než každodennou rutinou.

„Zrkadlo mi vravíí, že som inááá... a ja si to opakujem s níím,“ spievala Ivana aj naďalej, imitujúc Mariku. Na okamih sa pritom zahľadela do spätného zrkadla a prstami si upravila ofinu. Ďalej pokračovala v speve: „Bude to však iba jeho vina, ak tomu uveríím. Mááám šaty, ach, ako prííma sa v nich cho...“ Vtom vypla rádio a rovnako tak motor.

Stojac autom vedľa obrubníka, elegantne z neho vystúpila. Prešla na druhú stranu cesty a stratila sa za vysokým pestrofarebným oplotením.

Jediným pohľadom preskenovala lavičky dôkladnejšie než ktorýkoľvek amant svoju hrdličku.

A to už je čo povedať...

Kto bol zaľúbený až po uši, rozumie...

O čo viac hľadali vlastné dieťa milujúce oči mamy?

Prvá lavička sprava. Tu zvykla sedávať, keď bolo vonku pekne.

Ivana sa rozhliadala do všetkých strán, nervózne si hrýzla spodnú peru. Pozrela sa na náramkové hodinky. Ukazovali šesť minút po dvanástej.

Vbehla do vestibulu školy. Po Natálke ani chýru...

Opäť vyšla von.

Možnože, hm... prebehlo jej mysl'ou, keď zbadala obďaleč skupinku detí.

Nie, nebola medzi nimi.

Dlaňou si prešla po brade. Opäť sa otáčala na všetky strany.

„Natálka!“ zvolala, smerom k inej skupine školákov. Poniektorí sa obzreli a to bolo asi tak všetko. Viac jej pozornosť nevenovali.

„Natálka,“ skričala znova.

Bezradnosť matky sa zintenzívnila. Zarosili sa jej oči. Prehltla naprázdno. Rukami si prehrnula vlasy a opäť sa pozrela na náramkové hodinky. Ukazovali 12:11.

Rozhodla sa poďísť k inej skupinke hrajúcich sa detí. Pýtala sa ich, či nevideli jej dcéru. Všetmožno gestikulovala rukami. Opisovala im jej vzhľad. Výšku, ako aj dĺžku vlasov. Deti kývali hlavami do strán. Nevideli ju.

Obrátila sa na inú matku, viažucu synovi šnúрку na topánke. Nie, tiež ju nevidela.

Ivana si utrela vlhké oči. Rozbubnovalo sa jej srdce, zrýchlil tep, roztriasli sa jej ruky. Opäť hlasno prehltla. V ústach mala sucho ako po celodennom pochode bez vody.

Dolu lícom jej stiekli slzy. Utrrela si oči.

„Natálka, Natááálka,“ neprestávala volať.

Všetci, ktorým sa štvrtou hodinou skončilo vyučovanie, už dávno odišli.

Ivana zostala pred školou sama. Sama ako boží prst.

Z budovy ešte vybehli štyria chlapci s aktovkami na chrbtoch, no v okamihu sa stratili v ulici za plotom.

Po Natálke nebolo ani stopy. Akoby sa po nej zľahla zem, jediným mávnutím kúzelníckej paličky.

Deväťročné dievčatko zmizlo.

Vyparilo sa! Rozplynulo sa ako obláčik dymu.

Bez svedkov.

Bez rozlúčenia...

1.

Bezradnosť ženy – matky v takejto situácii nie je možné opísať. Ktorýkoľvek z rodičov niečo podobné prežil, istotne mi dá za pravdu.

„Natááálka!“ skričala, už ani sama nevedela koľkýkrát.

Ktorási z učiteliek druhého stupňa privrela okno. Krik bezmocnej matky ju znervózňoval.

Hlupaňa, správa sa ako na tržnici, pomyslela si v duchu pedagogička.

„Kde si? Dievčatko moje...“ neprestávala sa spytovať seba samej. Ohliadala sa, rukou si zúfalo utrela nos.

„Bože dobrý, Bože dobrý, Natálka...“

Vbehla do budovy školy.

Čo ak sa zdržala v triede? Nezvykla to síce robiť, ale čo ak? Napadlo jej.

Utekajúc chodbou, nechtiac vrazila do jednej z dvojice učiteliek. Jednej z nich vypadla z rúk triedna kniha spolu s hromadou papierov, pravdepodobne písomiek.

Tie sa rozleteli všade naokolo ako listy stromu odvíate chladným severákom.

„Čo nedávate pozor? Ste slepá?“ šomrala učiteľka, hľadiac na tú spúšť.

„Prepáčte, mrzí ma to,“ ospravedlnila sa Ivana, otočiac v behu iba hlavu.

Obidve učiteľky si pokľakli a, zbierajúc papiere zo zeme, v tichosti nadávali:

„Krava jedna sprostá, nevychovaná!“

„Ani sa neunúvala pozbierať ich! Toto svet nevidel, akí sú dnes ľudia drzí!“

Ivana pribehla k triede. Pre istotu si nahlas prečítala štítok. „Tretia bé,“ otvorila dvere a nahliadla dnu. Trieda však už bola prázdna, stoličky vyložené.

„Bože môj,“ zúfalo si prehrnula vlasy. Nekontrolovateľné tiky v tvári prezrádzali, že ju pomaly, ale isto premáhalo zúfalstvo. Zhlboka, i keď pomerne trhavým dychom si vydýchla.

Šatňa..., prebehlo jej mysl'ou.

Vybehla z triedy ako guľový blesk a namierila si to najkratšou cestou k šatniam. Tie sa nachádzali osobitne, rovnako na prízemí, v jednom z krídel budovy školy. Vyzerali ako oceľové klietky natreté svetlošedou farbou. Každá z nich priradená konkrétnej triede.

„Natálka, Natálka...“ volala, nachádzajúc sa ešte iba na prahu dverí. Nikto sa neozýval. Pribehla k oddeleniu priradenému tretej bé. Dvere kovovej klietky už boli zamknuté. Mykala kľučkou. Márne. Vedela, že triedna učiteľka zvykla po vyučovaní dvere zamykať. To pre krádeže. No aj tak kľučku okúsila. Pre istotu. Očami hľadala Natálkine prezuvky. Zohla sa.

„Bože na nebi, tam sú!“ zašepkala, zbadajúc ich. Červené papuče s obrázkami mačičiek a nápisom Hello Kitty boli na svojom mieste.

2.

Pomerne silno zabúchala na dvere, spoza ktorých sa ozýval smiech a vskutku zábavná vrava. Na štítku v ich strede bolo napísané:

PaedDr. Zlatica Frivalská
riaditeľka

Nečakajúc na výzvu, prudko ich otvorila.

Riaditeľka, rovnako ani ďalšie dve učiteľky neskrývali rozčarovanie z jej správania.

Skôr ho považovali za drzé.

„Čo to má znamen...“ snažila sa opýtať riaditeľka. Nestihla. Votrelkyňu učiteľky prepaľovali pohľadmi.

„... pomôžte mi, pani riaditeľka, prosím vás! Veľmi pekne vás prosím!“ plakala Ivana.

Smiech ich okamžite prešiel ako psa auto.

Riaditeľka, cítiac vážnosť situácie, položila šálku s kávou na konferenčný stôl a vstala z kresla.

„Prepáčte, nerozumiem, kto... kto vlastne ste, a o čo vlastne... o čo ide?“ spýtala sa opäť s počudovaním.

Ivana jej túto otázku nezazlievala. Spomedzi stovák rodičov si ju nemohla pamätať.

„Moja dcéra, Natálka... ja... ja ju neviem... neviem ju nájsť,“ dostala zo seba Ivana.

V hrdle mala jednu obrovskú hrču. Plakala, prehítala, viditeľne sa jej chveli ruky.

„Počkejte,“ snažila sa ju riaditeľka ako-tak upokojiť. „Natálka je... predpokladám, žiačkou tejto školy, pravda?“ „Áno, Natálka Blažejová. Je tretiačka, chodí do áčky, nie... Bože, do béčky, pre... prepáčte mi to, do béčky,“ koktala Ivana, „tretia bé!“

„A vy ste jej mama?“

„Áno, Ivana Blažejová, Natálkina mama. Natálka ma mala čakať a nečaká ma... a už, už je to takmer ďalšia hodina. Nikde jej niet! Pre Kristove rany, ona... nikdy toto ešte neurobila, nikdy!“ Ivane stekali slzy dolu tvárou. Uterala si ich chrptom dlane, päšť mala pritom silne zovretú.

Učiteľky, sediac v gaučovke, zbystrili pozornosť. Ivanin „drzý“ vpád do riaditeľne už nepovažovali až za taký nevychovaný. Jej počínanie, logicky, pochopili. Tiež boli matkami, rovnako aj riaditeľka Frivalská.

„Pani Blažejová,“ riaditeľka naznačila rukou, aby podišla bližšie. „Azda, hm... ešte nemusí byť dôvod na paniku. Možno...“ mykla ramenom, „možno sa iba zdržala pri nejakej spolužiačke a pozabudla sa...“

„Všetci už dávno odišli. Už som nestretla nikoho z jej triedy a...“

„... čo šatňa, nečaká vás trebárs tam?“

„Je zamknutá! Už som ju tam hľadala. Má tam aj prezuvky. Vždy nás čakala na lavičke, teda... mňa, alebo,“ prehltla pomerne hlasno, „alebo manžela.“ Slzy jej už tiekli potokom. Znova si ich zotrela z tváre.

„A čo školská družina?“ spýtala sa jedna z dvojice učiteliek.
„Nemohla sa zdržať tam? Viete... deti sú nevyspytateľné!“
„Družina?“ spýtala sa Ivana. „Ja... ja neviem. Prečo by tam...?“

„Pozrite, pani Blažejová, za opýtanie nedáme nič. Pre istotu tam zijdeme. Čo poviete?“ navrhla riaditeľka.

Ivana rozrušene iba mykla plecami.

„Dobre! Poďme sa presvedčiť, možno naozaj nie je dôvod na paniku a Natálku nájdeme,“ riekla a položila jej ruku na rameno.

„Prepáčte... odpustite,“ snažila sa Ivana ospravedlniť dvom učiteľkám sediacim na gauči. Uvedomovala si, že im pokazila stretnutie.

„Pani Blažejová,“ povedala jedna z nich, „toto je predsa oveľa dôležitejšie. Ani by nám nenapadlo hnevať sa. Hlavne nech sa, preboha, nájde!“

„Ďakujem,“ riekla, zhlboka si vydýchla a vyšla z riaditeľne. Riaditeľka, nasledujúc ju, naznačila kolegyniam prstom, aby chvíľu vyčkali.

Obidve nemo prikývli.

„Trištvrte na jednu,“ odvetila Frivalská, hodiac očkom po náramkových hodinkách, „dúfajme, že tam bude. Verte mi, nič iné si v tejto chvíli neželám.“

Ivana len bez slova vzlykala, kráčajúc chodbou vedľa nej.

3.

„Takže,“ šúchal som dlaňami o seba. „Vyšetrovanie sa skončilo,“ oboznámil som sedemnásťročného zasrana hneď, ako som prekročil prah vyšetrovačky.

Tento nepľnoletý holobriadok navlečený v maskáčoch sa až doteraz hral na drsniaka. Považoval sa za neonacistu. Taká hlúposť. On, ktorý ani len netušil, čím v skutočnosti nacizmus bol.

Sopľoš mal obuté kanady, akiste tatkové, ktorý si ich pred vyše dvadsiatimi rokmi šlohol z kasární.

To bola vojenčina ešte povinná.

Holobriadok mal vyholenú lebku a tetovanie na krku. Vyzeralo ako dva blesky. Človek nepotrebuje byť géniom, aby pochopil, že v skutočnosti to boli dve písmená: SS.

Nie, žiadne latinské Sanctissimi (Najsvätejší) v tom nehľadajte. Práve naopak. Táto skratka označovala nemecký výraz Schutzstaffel, a teda ochranný oddiel paramilitantnej zložky nacistickej strany NSDAP

(pozn.: NSDAP – Národnosocialistická nemecká robotnícka strana. Jej symbolom bol hákový kríž, logom ríšska orlica. Tá bola v Nemecku už od nepamäti znamením moci.).

Nechápavo na mňa zazrel.

„No nečum na mňa,“ ironicky som sa pousmial. „Si v riti až po uši!“ dopovedal som. „Führer ťa práve pochoval! Si v tom sám! Bohužia! Sudca rozhodne. Vidím to na takých...“

tváril som sa, že premýšľam, „desať rokov. Spodná hranica, pochopiteľne...“

„Drísty,“ drzo poznamenal, hľadiac priamo pred seba ako retardovaný.

Führer bol o tri roky starší chalan, akiste šéf bandy. Nechával sa takto oslovovať: Führer – Vodca.

Včera podvečer fyzicky napadli rodinu židovského rabína. Jeho dokopali, manželke nalomili sánku. Ich deti sa doteraz nespamätali zo šoku. Na miesto činu, na Zvonársku, takmer okamžite dorazila hliadka. Jeden ušiel, Vodcu s týmto debilkom dostali. Noc strávili v cépézečke. (cela policajného zaistenia). Predpoludním ich zverili nám.

„Keď myslíš...“ hral som divadielko, a zrejme presvedčivo, pretože len čo som spomenul, že Führer odchádza a jeho si tu necháme, skrotol.

„To povedal?“ spýtal sa už značne nervóznejší.

„A čo si čakal? Že si to odserie namiesto teba? Sa zobud! Napadli ste dvoch ľudí a pomerne vážne ich zranili. Boli hospitalizovaní. Podľa predbežnej výpovede ošetrojúceho lekára s trvaním liečenia niekoľkých týždňov. Čosi také sa klasifikuje ako ťažké ublíženie na zdraví. Basa natvrdo ťa stopro neminie! Bohužiaľ. Aspoň budeš mať fúru času nad sebou popremýšľať. A možno si to aj užiješ! O indulone sa ti bude aj snívať,“ naschvál som ho postrašil. Nato som sa pousmial, žmurkol som na neho a letmo mu poslal vzdušný bozk ako nejaký teploš.

Pochopil a trochu nezvyčajne sa pomrvil.

V úmysle odísť z miestnosti som sa chcel otočiť k dverám.

„To... to nie ja. Ja som... teda, nie ja... to... bol to jeho nápad,“ koktal ako taký hlupáčik.

„Chceš niečo povedať?“ spýtal som sa.

„To Kamil! Bol to... bol to jeho nápad. To on ich napadol. Ja som sa... ja, hm... len som sa díval!“ skoro sa rozplakal.

„Kto je Kamil?“ opýtal som sa a prísne stiahol oči.

„Vo... vodca!“ odpovedal s malou dušičkou.

Tak Kamil. Už nie Führer? usmial som sa v duchu.

„A... a som nepľnoletý,“ snažil sa, akoby topiaci, chytiť slamky.

„A čo?“ zdvihol som obočie.

„Nemôžem ísť sedieť! Mám iba se... sedemnást!“

„A to máš odkiaľ, takú sprostosť?“ zvýšil som hlas.

„Akože sprostosť...“ nerozumel.

„Hranica trestnej zodpovednosti bola dokonca znížená z pätnástich na štrnásť rokov. Mladý, už si tri roky za hranicou!“

„To som ne... netušil.“

„Neznalosť zákona neospravedľňuje! Ako vravím... si v totálnej, ale v totálnej riti! V takej veľkej, že si to ani nedokážeš predstaviť!“

„Tej ženy som sa ani nedotkol. V tom mal tiež prsty on, spolu... spolu s Heňom.“

„Hovoríš o veľkom vodcovi Kamilovi?“

Prikývol.

„Heňo bol ten druhý? Ten, čo zdupkal s Führerom, hej?“
Zasran opäť prikývol. Na mňa sa však nepozrel. Hľadel do zeme. Viditeľne mu krivilo ústa do strany. Slzy už mal na krajíčku. Pred chvíľou sebavedomý neonacista, teraz ustráchaný zajac so zvesenou hlavou a spustenými ramenami.

Schmatol som stoličku a otočil ju opačne. Sadol som si oproti nemu, oprel ruky o operadlo a riekol: „Som samé ucho! Tak spievaj!“

Prehltol tak hlasno, že keby tu bolo umývadlo, odprisahal by som, že v ňom zabublala voda. Opäť som si všimol jeho tetovanie. Tie dva blesky, to SS. Pousmial som sa a pokýval hlavou do strán. Hľadiac na vystrašeného chlapca, mali ďaleko od pôvodného – Schutzstaffel.

Skôr by sedelo: Strachuplný sraľo.

Zdvihol hlavu a jedným dychom potopil oboch svojich kumpánov. Kamila aj Heňa. Aj mi nadiktoval ich adresy. Dokonca povedal aj to, čo s prípadom nesúviselo. Jediným zatiahnutím šnúrky spláchol celú rodiacu sa neonacistickú partiu do záchoda. Urobil by čokoľvek, len aby si zachránil holú riť. Zobkal mi z ruky ako sýkorka.

Mimochodom, tú historku s Führerom som si, samozrejme, vymyslel. Po prívaze k nám sme ich od seba naschvál oddelili. Pripadalo mi to ako dobrý nápad –mladého